

MAREC ♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

LJUBA MOJA DRAGICA!

PREBRALA sem Tvoje pismo. Oh, kako si učena! Koliko veš! Kar občudujem Te. Seveda, v mestnih šolah se veliko več učite kakor pa me na kmetih, pa tudi veliko več berete. Tudi mami sem pokazala Tvoje pismo. Dolgo so ga brali, naposled so me pogledali malo izpod čela in so mi rekli: »Ná! Ali imaš zdaj dovolj?«

»Dovolj,« sem rekla lepo tiho in pohlevno.

Ubogala Te bom, Dragica, zato, ker Te imam rada, pa tudi zato, ker se mi zde Tvoje misli pametne. Lepe dolge kite so vendarle kras ženske glave.

Pomilujem Te pa, ker si bila za božič bolna. Oh, kako hudo je, biti bolan! En dan že, to bi človek prenesel: vsaj v šolo ni treba iti. Ali ves teden bolan biti, o praznikih bolan biti, ali pa kadar prašiča koljemo, bolan biti — ne, ne, ne... to je pa prehuđo. Upam, da si zdaj že zdrava.

Silno težko že čakamo pomladi. V hiši sem se že vsega naveličala. Učiti se vedno pri mizi, o prostem

času fižol zbirati, pa samo v šolo in pa iz šole letati: vsega se človek najé.

Spomladi bomo šli pa na solnce, trgali bomo cvetke — oh, oh, komaj jih čakam.

Tako sem že pusta, veš, kakor bi jedla samó hren. Z bratom se vedno kregam, še stepem se z njim, tudi ugriznila sem ga že. Pa tudi — ta naš Janko! Saj drugega ne zasluži.

Toda so drugi pobje ravno taki. Kepajo nas, v sneg nas porivajo, lasajo nas, pode nas, da moramo teči pred njimi; če jih pa zatožimo, se pa lažejo čez nas: »Osel mi je rekla; teliček mi je rekla; jezik mi je pokazala.« In še več. Ali je v mestu tudi tako?

Ravno zaradi teh pobov pobastih kar nerada hodim v šolo. Če gremo deklice pred njimi v šolo, jim ni prav, češ, da zato tako hitimo, da bi jih v šoli zatožile. Če gremo za njimi, jim spet ni prav, češ, da jih poslušamo, kaj se pogovarjajo. Če se kaj pametnega pogovarjajo, jih menda sme vsak poslušati; če se pa ne, naj bodo pa rajši tihi.

Še to ti moram povedati, kaj smo doživeli te dni v šoli. Bilo je zadnje dni predpusta. Štefanov Karel je prišel v šolo. Ves se je tresel. Tožil je, da je bolan. Poslali so ga ven — na zrak. Med potjo pa...

V šoli je zasmrdelo po žganju.

»To je tista bolezen!« je dejala naša gospodična. Poslala je po šolsko postrežnico, da je posnažila.

»Le kje si dobil to smrdljivo pijačo?« se je jezila nad njim gospodična.

Sam — sem — jo — vzal,« je spravil končno Karel počasi iz sebe.

»Sam si jo vzal? Pa kje? Doma? Ukradel?«

»Doma! Videl sem, da — drugi pijejo, sem pa — še jaz — hotel pokusiti. Ker mi niso — hoteli dati — sem pa — sam vzal.«

»Samopašnost ti grda! Da mi kaj takega več ne storiš! Za danes si bil dovolj kaznovan, ker ves razred ve za tvoje nesrečno nagnjenje. Prihodnjič bova pa drugače govorila, če se ne boš poboljšal.«

»Bom — bom se — bom!« je jecljal Karel.

Dragica! Zadosti sem Ti povedala. Radovedna sem, kaj mi boš odpisala. Tako radovedna, veš, da bom

vsak dan hodila na pošto, dokler ne bom dobila odgovora.

Še na pirhe bi Te povabila, če boš utegnila priti. Ti ne veš, kako rada bi Te že videla!

Tvoja

Francika.

Matko Krevh: Zelene hlačke.

Z učenci drugega in tretjega razreda deške šole pri Sv. Petru ob Mariboru sem šel na izlet. Po dveurni hoji smo sklenili, da počijemo. Nekateri so že gredoč segali v malhe po kruh, seveda bolj na skrivaj, ker bi bili drugače kregani. »Kadar ješ kruh, sedi pri miru, da ne boš trosil drobtin!« Tako so me učili rajnka mamica.

Poiskali smo si primeren prostor. Jaz sem se usedel na bruno, ki sem ga prej pogrnil z robcem; dečki so se pa utaborili kar po trati okrog mene.

»Gospod, ali se bojite za hlače?« me je v šali vprašal okroglolični Konrad iz Hrence, ko je videl, da sem razgrinjal robec.

»I seveda!« Vsak mora skrbeti za svojo obleko. Ali ti ne?« Konrada je občila rdečica. Bil je priden učenec in rad sem ga imel; morda predvsem zaradi tega, ker je bil sirota — že davno mu je umrla dobra mamica.

»Gospod, kakšne hlače ste pa imeli takrat, ko ste se kot majhen deček postavljali na glavo?« To modro vprašanje je stavil moj dragi, navihani Dolče, junak v plavanju in sankanju.

»Odkod pa veš, da sem se postavljaj na glavo?«

»V ‚Angelčku‘ so vas naslikali tako.« (Oh, gospod urednik! Zakaj ste me takrat naslikali! Zdaj vedo vsi moji mladi prijatelji, kakšen sem bil v tistih časih, ko sem začel letati za ovcami — kar s prstom kažejo na sliko.)

»Naslikali so me res,« sem povzel besedo, »toda popolnoma me niso zadeli« —

»Zakaj ne? Povejte!« je letelo od vseh strani.